

[Poul Dam.]

er tilstrækkeligt marked for de virkelig dårlige film til, at de vil komme frem i nævneværdigt omfang.

Men det er forståeligt, at man i forbindelse med disse overvejelser har interesseret sig for den såkaldte block-booking, dette, at filmudlejerne mere eller mindre udtrykkeligt betinger sig, for at udleje en god, en indbringende film til en biograf, at der også bliver udlejet mindre indbringende, dårlige film. Jeg tror, man her bør være opmærksom på den adgang, der findes i loven om film og biografier til at fratage biografier bevilgingen, hvis deres repertoire er særlig dårligt. Det er jo en bestemmelse, der er blevet anvendt nogle få gange, og jeg synes, det er rimeligt, at man på denne måde følger med i, hvad en biograf viser. Det kunne måske indirekte have en vis indflydelse også på filmudlejernes muligheder for at lægge en eller anden form for pres på biografierne.

For øvrigt vil jeg da gerne sige, som jeg har sagt i udvalget, at den naturlige løsning ville være, at filmudlejning ophørte med at være et privat erhverv, at filmudlejning på samme måde som biblioteksvæsenet og en lang række andre kulturelle goder blev lagt ind under samfundets kontrol. Man kunne tænke sig en udvidelse af statens filmcentral, som kunne overtage al filmudlejning her i landet. Det ville sikre, at biograferne fik deres fulde frihed til at vælge de film, som de virkelig selv ønskede at vise, og som de regnede med at deres publikum var interesseret i.

Så er der spørgsmålet om børnecensuren. Det forekommer mig, at det synspunkt, at børnecensuren skal opretholdes, afslører noget om vort syn på børn og på forældreansvar, et syn, som burde være forældet. Jeg mener, at man ved at opretholde børnecensuren tager en væsentlig del af ansvaret fra forældrene. Jeg har sagt det tidligere, men jeg kan da lige gentage det her. Det er forældrene, der har opdragelsesansvaret, de har også en opdragelsesforpligtelse, og det er forkert, at man i det moderne samfund vil lade staten være formynder på denne måde. Det er desuden også temmelig meningsløst, når man ser, hvorledes børn og unge faktisk opfatter deres egen stilling i dag.

Børn og unge har fået en langt større frihed end tidligere, og de har ønske om en endnu større frihed. Man kan vel næsten sige — jeg tror, alle, der er forældre, vil være enige med mig — at børn og unge i dag tager al den frihed, de kan få, og så en lille smule mere. Og det skal jeg ikke bebrejde dem. Det synes jeg i og for sig er rimeligt og udmærket, og børn og unge har vel altid haft den indstilling. Men det betyder også, at der på en lang række områder er et misforhold mellem børns og unges naturlige ønske om at lære livet at kende, om at stifte bekendtskab med en lang række forskellige ting, og så de hindringer, som dels velmenende myndigheder, dels velmenende forældre lægger i vejen for dem. Jeg tror, det er en forkert måde at opdrage børn på at lægge disse censurbestemmelser for dem.

Dertil kommer så, at vi har fjernsynet. Her kredser man jo stadig om, at fjernsynet skulle underlægges en eller anden form for censur. Det er klart, at fjernsynet har et ansvar, og jeg tror, at radioens ledelse, både radiorådet, programmedarbejderne og den ansvarlige minister, i høj grad føler dette ansvar, men det er noget helt andet, at man udefra vil bestemme gennem censurbestemmelser eller noget lignende, hvorledes dette ansvar skal opfattes, og hvorledes dette ansvar skal forvaltes. Og så må man jo endelig sige, at vi kan gøre, hvad vi vil med det danske fjernsyn og den danske radio, men vi har i ganske store dele af landet så gode muligheder for at se fjernsyn fra andre lande, vesttysk, østtysk og svensk fjernsyn, at en hvilken som helst regel, vi ville indføre for det danske fjernsyn, ville være illusorisk for ca. halvdelen af landets befolkning, måske endda mere, hvis folk har særlig gode fjernantenner.

Det er meningsløst at have en børnecensur på filmområdet, når man ikke kan censurere og efter min mening heller ikke bør censurere, hvad de har mulighed for at stifte bekendtskab med på tryksagsområdet eller på fjernsynsområdet. Jeg har derfor stillet et særligt ændringsforslag, som simpelt hen er en konsekvens af, hvad jeg har sagt de to gange, dette lovforslag har været til første behandling, og som ganske enkelt går ud på, at filmcensuren skal ophæves som helhed, såvel censuren for voksne som censuren for børn, og jeg går ud fra, at dette